

En af Arbejdsløshedskassen foretagen Undersøgelse af Ledighedsprocenten i rene Landafdelinger, fordelt paa Sjælland, Lolland-Falster, Fyn og Jylland, bekræfter dette, idet det oplyses:

Ledigheden pr. Medlem var for de sidste 3 Aar gennemsnitlig 70 Dage, nemlig for Sjælland 46, for Lolland-Falster 67, for Fyn 80 og for Jylland 98 Dage. Naar Hensyn tages til, at Statistikken omfatter alle Afdelingers Medlemmer, altsaa ogsaa de med mere stadigt Arbejde og de faste, og at der til Understøttelsesdagene maa lægges Karensdage — undertiden flere Perioder i et Aar —, vil det ses, at gennemgaaende kan der ikke regnes med mere end foranførte ca. 200 Arbejdsdage pr. Aar.

En Løsarbejder i Landkommunerne vil med de begrænsede Beskæftigelsesmuligheder og den forholdsvis lille Fortjeneste, naar han har Arbejde, altid befinde sig omkring Eksistensminimummet. Hvis han kommer i den Situation at faa et efter hans Forhold bedre betalt midlertidigt Job, vil han som Regel begynde dette med at være i Gæld, og skal han som Følge af skærpede Karensbestemmelser have en længere Periode uden Understøttelsesret, naar han afskediges fra et saadant midlertidigt, bedre betalt Arbejde, er det ensbetydende med, at han ikke under nogen Omstændigheder kan stabilisere sine økonomiske Forhold eller faa Lejlighed til i en blot kort Periode at rette lidt op paa sin Økonomi.

I det foranførte er der regnet med Gennemsnitsfortjeneste, hvilket altsaa vil sige, at en Del Arbejdere ligger over og en Del under de anførte Indtjeningsmuligheder og Beskæftigelsesmuligheder. Det er ikke svært at regne ud, hvorledes Forholdene vil stille sig for en Arbejder, der ligger lavere end Gennemsnittet, hvis han kommer i den heldige Situation at faa Muligheder for i en kortere Periode at faa godt betalt Arbejde. En saadan Mand vil under alle Forhold faa en uforholdsmæssig lang Karenstid, der helt vil eliminere det ringe Opsving i hans økonomiske Forhold, som den midlertidige gode Beskæftigelse skulde være.

Og som Forholdene stiller sig paa Landet, stiller de sig ogsaa jævnt væk i Byerne, hvor der er Tale om Arbejds mænd. De Arbejds mænd, der er i nogenlunde fast Arbejde i Byerne, vil kun yderst sjældent komme ud for noget stærkt Udsving i deres Arbejdsfortjeneste. Den er enten Timeløn, Ugeløn, i visse Tilfælde Maanedsløn, endog paa et saa lavt Niveau, at skulde der ved en eller anden Lejlighed være Tale om et lille fordelagtigt Udsving i Fortjenesten, vil en saadan næppe kunne retfærdiggøre en Indskrænkning i Arbejdsløshedsunderstøttelsen i de Tilfælde, hvor en saadan Arbejder skulde blive arbejdsløs, og for Løsarbejdernes Vedkommende, hvor Fortjenesten i visse Tilfælde kan være meget variabel fra den blotte og bare Timeløn og op til en ret betydelig Akkordfortjeneste, er Stillingen langt overvejende den, at den samlede aarlige Arbejdsindtægt, naar alt tages i Betragtning — de dyre Leveomkostninger o. s. v. i Byerne —, aldrig er saa stor, saa der kan blive Tale om en solid Basis for en Nedgang i hans Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Herudover finder vi, at den foreslaaede Ændring i sin Form er saa uklar og i sin Tendens saa uretfærdig, at det maa synes yderst vanskeligt at føre den ud i Praksis.

Vi synes herunder ikke, det kan være rigtigt, at Arbejderne, der saa godt som alle modtager lige stor Hjælp pr. Dag af deres Arbejdsløshedskasse, tages hver for sig enkeltvis eller fagvis, naar der er Tale om skærpet Adgang til Understøttelse, idet vi her mener, at det maa være Trangforholdet, der gør sig gældende, altsaa det Trangforhold, der opstaar under Ledigheden i Kraft af utilstrækkelig Arbejdsfortjeneste til Dækning af Ledighedsperioder, og ikke Spørgsmaalet, om en eller anden Arbejder eller et eller andet Fag i en eller anden kortere Periode har tjent mere end den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste, thi i saa Fald synes vi, at man helt forlader den sociale Baggrund, paa hvilken Arbejdsløshedslovgivningen er bygget op, og rammer de Arbejdere unødigt haardt, som har mest Brug for Arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Den skærpede Adgang til Understøttelse.

Vi vil ogsaa gerne tillade os at paapege den foreslaaede Ændring til § 16, Stk. 1, der gaar ud paa i al Almindelighed at skærpe Adgangsbetingelserne for at opnaa Understøttelse. Vi har bemærket os, at man som Motivering herfor bl. a. henviser til dels det, der er foreslaet med Hensyn til de unge Arbejders Adgang til